

DEN ŽEN

Natáčím: má zavřené oči a mlčí, jen jeho ruce vykonávají pohyb, jímž přes smrt přehazuje plášť neviditelnosti, což si žena sedící u lůžka vysvětlila tak, že by otec rád ještě naposledy pohladil svou vnučku.

Vypadalo to, jako by malá Tereza obešla postel, přitom ale obstoupila celý život jednoho muže. Celých osmasedmdesát let v jejich nahé pravdě.

Nepocítoval před ní stud, až po krk vězel ve vaně napuštěné mlhou, spletené z kopřiv, divokých malin a jiného trní, které bujelo za rodinným domem a vždycky mu pilo krev.

Otevírám dveře všech místností a vhazuji ten plevel do váz, z mých dlaní vlétá v ně náraz a do tebe, dědo, elektřina radosti, zpívala Terezka a převáděla člověka.

Natáčím: má zavřené oči a mlčí, uvědomuje si své ruce v pohybu, jímž přes smrt přehazuje plášť neviditelnosti, což nikdo z přítomných nechápe; její šatník bývá natolik decentní, že podvazku ni sukně cíp.

Bavme se o módě! R.I.P.! Vyjekla dívka do ticha. Dospělí ztuhli. To bylo na zabití.

Natáčím ale dál, až teď počne pravé, kruté šílenství miliónů pixelů vecpaných na prostor 16:9, zítra ráno se matka vzbudí neodlícená, zítra ráno se dcera prvně nalíčí.